

Nåd vare med er och frid från Gud, vår Far, och Herren Jesus Kristus!

Bön: Gör, Herre Jesus, den sanningen viktig för våra hjärtan att du är vårt allt, att du vår sak för vår räkning gjort riktig, då alla människors synd du betalt!

Hjälp att vi må lita därpå, och för din tron med frimodighet stå! Amen. (SH 486, Magnus Malmstedt)

Predikotexten är evangelietexten från Matt 25:31–46. Den här söndagen avslutar vi årgång 1 av kyrkoårets texter, och med dem den här starka texten ur ett av de mest kända talen som Jesus höll, hans eskatologiska tal. Det är ingen liknelse, utan en profetia om vad som ska ske på den yttersta dagen. Vi ska uppehålla oss vid två ämnen:

1. Den verkliga domen sker här och nu
2. Den bekräftande domen sker den sista dagen.

Den verkliga domen sker här och nu

Det här bekräftas av att Jesus delar in alla folk redan när de träder fram inför honom och han uttalar sitt domslut. Det är något som har skett här i tiden.

Det finns två grupper av människor här i tiden. Den ena gruppen beskrivs som döda, fast de lever i fysisk mening. I Ef 2:1 talar aposteln Paulus till efesiernas tidigare liv: *ni som var döda* genom era överträdelser och synder. På många sätt beskriver han också orättfärdigheten: de kallas olydnadens barn, de är fyllda av köttsliga begär, de är vredens barn.

Den andra gruppen beskrivs med ord som "de som lever och tror på Jesus".

Det ligger nära till hands för oss att vi själva delar in människor i två hopar, men då efter vad vi själva hittar på: *vi och de* – vi som tror, vi som sköter oss, och de som lever för sig själva och inte bryr sig om de eviga frågorna, hur det går för oss efter det här livet. Vi tar gärna till yttre kännetecken som hjälp för att avgöra vilka som hör till den ena och den andra gruppen. Lättast är det att ta det som syns när vi samlas till gudstjänst: vi som är med och de som inte kommer.

Men när Bibeln talar om de orättfärdiga säger den att vi alla var sådana. Bibeln går djupare, längre tillbaka än till det som vi vill visa upp inför varandra. "Ni som var döda." Det här handlar om människans naturliga tillstånd, innan vi hade lärt känna Jesus och blivit Guds barn. När vi föddes till världen var vi köttsliga. Vi hade inget behov av Gud och hans kärlek.

Men Efesierbrevet fortsätter med att tala om ett annat tillstånd: *Gud har gjort er levande*, ni som var döda. I sitt första brev prisar Petrus Gud för att han tagit itu med problemet, dvs oss som var döda och ovärdiga att leva med honom. Vi kan läsa om de härliga följderna av hans verksamhet (1 Pet 1:3–5):

Välsignad är vår Herre Jesu Kristi Gud och Far! I sin stora barmhärtighet har han genom Jesu Kristi uppståndelse från de döda fött oss på nytt till ett levande hopp, till ett arv som aldrig kan förstöras, fläckas eller vissna och som förvaras åt er i himlen. Med Guds makt bevaras ni genom tron fram till den frälsning som är redo att uppenbaras i den sista tiden.

Dessa saliga människor har Gud fött på nytt till ett levande hopp, och han är mäktig också att bevara dem i tron fram till den dagen när frälsningen uppenbaras, alltså domens dag. Vilken underbar beskrivning på den grupp av människor som på domens dag ska få höra inbjudan att ta emot riket som berett åt dem från världens skapelse!

Ska jag få räkna mig med i den skaran, jag som varit död genom mina överträdelser och synder! Hur skulle Jesus på den dagen kunna hänvisa till vad jag har gjort för honom? Heter det inte att var och en ska träda fram och göra räkenskap för vad han har gjort, om han har gjort gott eller ont? Och jag har gjort ont. Det borde jag ju straffas för.

Muslimerna lär att människorna har två änglar med sig vart man går. Den ena kollar allt gott man gör och den andra vad man gör för ont eller försummar att göra det som är gott. När så domen kommer, då kommer de båda änglarna att redovisa för sina iakttagelser. Då är frågan, vilken sida som väger mest: är det den goda sidan eller den onda?

En muslim kan då bara hoppas att meriterna från de goda gärningarna ska räcka till: att man dagligen har läst sin trosbekännelse, iakttagit sina bönetider fem gånger om dagen, att man har iakttagit fastan, att man har gett tillräckligt med allmosor, och att man om möjligt har gjort sin vallfärd till Mecka. Man kan inte veta om det räcker till.

Kanske du, kristna vän, också går omkring med en osäkerhet: har jag verkligen varit en så god kristen som jag borde? Kanske du anfäktas av psalmens dystra fråga:

Hur skall jag på domens förfärliga dag väl kunna bestå inför Herran?

Ja, den frågan blir nog allvarlig när Guds heliga lag drabbar oss. För inför Guds heliga lag är vi alla orättfärdiga. Vi har i vårt kött onda begär, som inte vill det som Gud vill. Vi får bekänna med Rosenius i julsången:

Min gamle Adam gör min själ så mycket bryderi.

Inför Guds stränga bud blir vi dömda skyldiga redan i dag, för var och en av oss måste bekänna med Paulus (Rom 7:18f):

Jag vet att det inte bor något gott i mig, det vill säga i mitt kött. Viljan finns hos mig, men inte förmågan att göra det goda. Det goda som jag vill gör jag inte, men det onda som jag inte vill, det gör jag.

Guds heliga lag kan alltså med full rätt anklaga mig och dig. Vad har jag då för hopp att bli frikänd på domens dag?

Svaret lyder: Hos mig finns inget hopp, men i min Frälsare finns mitt hopp! I mig har jag inget att visa upp, men jag får visa på Jesus. Han led döden för alla världens synder, också för mina. Och han levde ett heligt liv. Det räknar han mig till godo. Därför gäller det som Petrus beskrev både dig och mig:

I sin stora barmhärtighet har han genom Jesu Kristi uppståndelse från de döda fött oss på nytt till ett levande hopp.

Petrus hänvisar till Jesu Kristi uppståndelse från de döda. Vad har då hans uppståndelse med mig att göra? Jo, vi ska knyta an till ett annat ställe, Rom 6:3–5:

Vet ni inte att alla vi som är döpta till Kristus Jesus är döpta till hans död? Vi är begravda med honom genom dopet till döden för att leva det nya livet, liksom Kristus är uppväckt från de döda genom Faderns härlighet. För om vi är förenade med honom i en död som hans, ska vi också vara det i en uppståndelse som hans.

Paulus visar här på en grundläggande verklighet, något som verkligen har skett i vårt liv: vi har blivit döpta till Kristus Jesus, och därmed förenats med honom till hans död och uppståndelse. Vi har genom dopet förenats med honom på två sätt: (1) vi var med honom på korset och dog från synden när han dog, och (2) vi var med honom i uppståndelsen så att vi föddes till ett nytt liv, ett liv i hans gemenskap. Och det livet ska enligt hans löfte följa oss ända fram till den dagen när han står och säger: Kom till mig, ni min Fars välsignade.

Det är alltså inte på den yttersta dagen som domen går över oss, utan domen har redan gått över oss när vi förenats till gemenskap med honom i dopet och fått nåden att tro på honom. Då blev vi hans. Då skedde det som Jesus säger i Joh 5:24:

Den som hör mitt ord och tror på honom som har sänt mig, han har evigt liv. Han drabbas inte av domen utan har gått över från döden till livet.

Men nu säger du kanske: jo, men här sägs ju att det är *den som tror* på honom som har evigt liv. Det står inte, att den som är döpt har evigt liv. Javisst är det så, att den som inte tror är fördömd. Det är genom att förkasta det som Jesus gjorde som man ställer sig utanför hans välsignelse och måste höra de fruktansvärda orden: Gå bort! Då är man död, redan här. Vilken fruktansvärds tragedi!

Men om jag vill tro, men inte tror tillräckligt?

Om du frågar så, gör du det felet som djävulen alltid är så skicklig att fresta oss med: se bort från det som Gud har gjort med dig i Kristus och se på dig själv och på dina förutsättningar. Se på din tro, granska den om den håller måttet! Och då fortsätter han och lägger fram det ena kravet efter det andra: du måste känna att du har tro, du måste vara ivrig och uppriktigt, du ska känna att du har trons fruk-

ter. Med andra ord: du ska väga din tro och se om den håller måttet.

Men det här ska du visa bort från dig! Det är djävulens bländverk! Det fina med dopet är att det är ett Guds verk alltigenom. Det är ett objektivt, yttre bevis för att du fått del av det som Jesus gjorde i sin död och uppståndelse. Det är ett utmärkt medel att visa bort från dig själv och se på Jesus allena. Håll fast vid det!

I en sång sjunger vi:

Gud väger aldrig din arma tro,
en bättre grund finns för frid och ro:
Den grund, som lades i Jesu blod,
då han så huld och av hjärtat god
tog på sig hela vår syndamängd
och ibland rövare blev hängd.
Se, denna grund det var ej din tro,
men tror du det, får du samvetsro.

Den bekräftande domen sker den sista dagen

Du har kanske nu ännu en invändning eller en fråga: vad hjälper det mig på domens dag om jag har trott på Jesus, om jag inte kan visa upp de gärningar som Jesus räknar upp:

*För jag var hungrig och ni gav mig att äta.
Jag var törstig och ni gav mig att dricka. Jag
var främling och ni tog emot mig. Jag var
naken och ni klädde mig. Jag var sjuk och
ni besökte mig. Jag var i fängelse och ni
kom till mig.*

Lägg nu märke till hur de ska svara som får det här vittnesbördet: När gjorde vi det? När såg vi dig hungrig och gav dig att äta, osv?

Det är en stark kontrast mot de människor som blir fördömda och visade bort till den eviga elden. De ska uttrycka förvåning över att de skulle ha underlåtit att göra något av det goda Jesus nämner. De har verkligen försökt.

Då Jesus vittnar om sina lärjungars goda gärningar är det sådant som de inte gjort för att räkna som meriter på den yttersta dagen. De har själva varit mycket medvetna om sina brister. De har dagligen sökt förlåtelse för sina synder och för att de underlåtit att göra sådana kärleksgärningar som de borde ha gjort. De har satt sitt hopp till sin Frälsares barmhärtighet och kärlek, och hans nåd var nog för dem.

Men de har verkligen gjort det som Jesus räknar dem till godo. I tro på Jesus har de gjort gärningar som han redan har berett för dem, de har varit hans tjänare i de vardagsuppgifter han lagt framför dem att uträtta. Allt det som fattades har han sonat genom sin död på korset. Det finns inget ofullkomligt att kritisera dem för, fastän också deras bästa gärningar var präglade av synd och brist. I Jesus var de fullkomliga, och på domens dag ska deras gärningar lyftas fram som vittnen på att de levde under Frälsarens beskydd. De ord som Jesus uttalar bekräftar den dom som gått över dem redan här i tiden: *den som tror drabbas inte av domen utan har gått över från döden till livet.*

Mycket värre är det för den stora hopen som tvingas bort till helvetet som är berett åt djävulen och hans änglar. Deras gärningar blir underkända. De håller inte måttet. För allt vad människor gör av sig själv, det må vara hur fina och fromma handlingar som helst, så är de fläckade av den syndiga naturen. Det som inte är övertäckt med Jesu rättfärdighet ska på den dagen förkastas. Men domen har redan skett, när de här i tiden inte haft Jesus med och levt i hans nåd.

Då hjälper det inte mera att försöka rättfärdiga sig. I slutet av bergspredikan säger Jesus (Matt 7:22f):

Många ska säga till mig på den dagen: Herre, Herre, har vi inte profeterat med ditt namn och drivit ut onda andar med ditt namn och gjort många kraftgärningar med ditt namn? Men då ska jag säga dem sanningen: Jag har aldrig känt er. Gå bort från mig, ni förbrytare.

Det är ett oerhört vemod i dessa ord. Många, säger Jesus, ska tro att de har vandrat med honom, profeterat i hans namn och gjort stora kraftgärningar i hans namn, men allt har varit bedrägeri. Redan då under deras verksamhet var deras gärningar dömda. Men inför människor kunde de framstå som goda kristna, rentav med ledande uppgifter i kyrkan. Så säger ju också aposteln Paulus i sitt avskedstal till de äldste i Miletus (Apg 20:29f):

*Jag vet att när jag lämnat er ska rovlystna
vargar tränga in bland er, och de kommer*

inte att skona hjorden. Ja, bland er själva ska män träda fram som förvränger sanningen för att dra över lärjungarna på sin sida. Var därför vakna!

Inte minst i läran om den yttersta domen går villfarelsens anda starkt fram i dag. Få är de predikanter som på domsöndagen vågar säga som det är om helvetets fruktansvärda verklighet. Och få är det som kan utlägga domsöndagens evangelium så att det inte blir en förhoppning om att Gud ska mäta oss med mildhetens mått på uppståndelsens dag, i stället för att berätta om det enda hoppet vi har: att vi för Jesu skull får se fram med full trovisshet, eftersom han har tagit bort allt det som har skilt oss från himmelrikets salighet.

Djävulen kan inte röva ifrån oss Ordet om Guds nåd och frälsning i Jesus Kristus, men han är skicklig på att förfalska det, försöka förföra oss och få oss att glömma att använda det. Låt oss därför stadigt se på Jesus, trons hövding och upphovsman, så att vi bevaras i tron till den dagen när han kommer, och får höra de mest efterlängtrade orden vi kan höra:

Kom, ni min Fars välsignade, och ta emot det rike som stått berett för er sedan världens skapelse!

Bön:

Käre Jesus! Tack för att du tagit bort mina synder så att de inte mera kan anklaga mig inför din domstol. Hjälp mig att kunna sprida glädjens budskap till dem som ännu inte känner dig. Amen.